

Lòng Người

Nghi Nguyen Huu

Anh đẹp trai, giỏi giang, chả bù cho đứa em gái xấu xí, chậm chạp, học không ra chữ. Anh đỗ đạt lên thành phố học, rồi ở lại lập nghiệp, lấy vợ sinh con. Em gái ở lại đầu tắt mặt tối với mảnh vườn quê cần cỗi.

Một ngày, anh trai về nói với em gái ở quê nhà lo cho cha mẹ, hằng tháng anh gửi tiền về phụ giúp. Em gật đầu. Cha mẹ lần lượt qua đời, anh lại bảo em, ở nhà lo hương khói các cụ, hằng tháng anh về thăm gửi em ít tiền tiêu vặt. Em gật đầu.

Em sinh được em bé, nhưng không biết bố là ai, trở thành mẹ đơn thân. Anh về quê an ủi:

- Ông trời có đứa con là vui rồi, bớt quạnh hiu, hằng tháng anh sẽ gửi tiền về lo cho 2 mẹ con.

Em gật đầu. Quê em bắt đầu thay da đổi thịt, vườn nhà em có con đường lớn phóng qua, trở thành mặt tiền. Hàng quán mọc lên như nấm sau cơn mưa, đèn điện phố thị sáng suốt đêm. Thấy đất đai rộng rãi, vị trí đẹp, thuận lợi, nhiều người đến hỏi thuê mở cửa hàng. Em lắc đầu.

Rồi một ngày, anh trai dẫn vài người lạ về đo đạc đạch đạch. Anh trai nói với em, anh là anh cả trong nhà, nên có quyền định đoạt, anh sẽ bán nhà và mảnh vườn này. Chừa lại cho em vài chục mét vuông phía sau, xây nhà hàng hoàng cho 2 mẹ con ở nhé. Bát hương các cụ anh sẽ mang lên thành phố thờ tự... hằng tháng anh vẫn phụ cấp cho mẹ con em. Em gật đầu.

Thời gian đầu em vẫn nhận tiền anh trai gửi về, có những lời thăm hỏi từ anh. Nhưng tiền gửi thưa dần, tin tức thưa dần, rồi cuối cùng bật hẳn. Em phải vất vả mưu sinh bằng gánh ve chai quanh phố đắp đổi qua ngày cho hai mẹ con.

Thời gian cứ trôi, em gần như quên rằng mình đã từng có anh trai.

Rồi một ngày, người ta báo tin anh trai đang đau nặng, sắp qua đời, đưa cho em địa chỉ để em nhờ người dẫn đi.

Lần đầu tiên em thấy nhà anh, khung trang to lớn ngay giữa phố. Anh nằm đó thoi thóp, đau vật vã, cố gắng nắm chặt tay em, vừa nói vừa thở hắt, tiếng được tiếng mất, nhưng em vẫn hiểu:

- Em hãy tha thứ cho anh, tất cả việc anh làm cũng vì vợ con anh, tha thứ cho anh nhé, nước mắt lăn dài hối hận.

Em gật đầu.

Giỗ đầu của anh chị dâu bàn với em:

- Hai cháu đang định cư ở Mỹ, anh đã mất, còn mỗi chị, nên sắp đến chị qua bên đó ở với các cháu, muốn rời xa cái xứ sở đầy ung thư và tai nạn này. Chị chỉ có thể mang bát hương của anh đi, còn bát hương các cụ em mang về lại quê nhé.

Em gật đầu.

Quê nhà giờ còn lại 2 mẹ con, vẫn gánh ve chai mưu sinh qua ngày chờ con khôn lớn. Cái lão được anh trai bán đất ngày xưa, giờ là hàng xóm, cứ mon men đến gạ gẫm dụ dỗ em bán nhà để đất của lão được vuông vắn.

Em lắc đầu.

Nhìn lên bàn thờ cha mẹ, em ảm lòng... em bắt đầu hiểu ra tình người và tình đời...

Con người càng ngày càng tham lam và ích kỷ đến vậy sao!

Nghi Nguyen Huu